

Jindřich Kulhavý: Máme se bát dětí?

- editor007 | 26. června 2024

SVĚT: Od nepaměti rodiče vychovávali své děti. K výchově vždy patřily pochvaly, pohlazení, školu života provázela i varování a někteří především tátové občas pozdvihnuli ruku a její dopad potomek různě intenzivně pocítil. Nestávalo se často, že by trest nepomohl či aspoň nebyl vyslán dostatečný signál.

Svět se však už dávno zbláznil a rodičům je jakýmsi státem omezováno právo výchovy. Nejdále jsou s tím v Norsku, kde tamní Barnevernet zasahuje do rodin způsobem, který dělá z Norska odstrašující případ. Svě o tom ví rodina Michálkových bojujících s norským zverstvem o své děti mnoho let. I u nás má „sociálka“ dlouhé prsty a není nijak neobvyklým, že se naprosto neoprávněně vměšuje do výchovy dětí v domácnostech, často na popud jakéhosi školního psychologa. Kdo s tím má zkušenost, mohl zjistit, že tato osoba často potřebuje sama vyšetření. Dejte hlupákům moc, oni ji zneužijí. Samozřejmě nejde o univerzální situaci, navíc si uvědomujeme, že ne každé dítě má štěstí na dokonalé rodiče, opravdu existují případy, kdy potřebují pomoc, nicméně velká část odejmutých dětí by stejně radši žila v rodinách se svými rodiči.

Snaha mluvit lidem do života se zintenzivňuje. V podstatě se množství omezení navyšuje snad i geometrickou řadou. Ve velkém se to týká svobody slova a názorů. Pokud nejste Pavel Novotný, musíte vážit každé své slovo. A to v mnoha směrech. Covid, Ukrajina, migrace, EU, LGBT, to vše jsou témata, za která můžete při státem neodsouhlaseném názoru jít klidně sedět. Nejste li členem vládní Pětikoalice, nesmíte krást, podvádět, defraudovat, uplácet či být příčinou smrti důležitých svědků. Také obcházení zlodějských daní Vám neprojde, protože nemáte k dispozici vlastní kempeličky a systém nastavený tak, že vyvolení mohou vše. Nově však nemůžete už ani potrestat své děti, provádí li něco z Vašeho pohledu nesprávného. Hovořit o šikaně řidičů nemá snad ani cenu, bohužel mnoho spoluobčanů je s ní spokojeno a naopak jsou schopni být na straně nenasytného systému, zároveň kritizují ty, kteří se porušováním často nesmyslných nařízení vzpírají. Opět je třeba rozlišovat míru nebezpečnosti takového chování, která je policií i zákonodárci záměrně zveličována.

Netušíme, jak to bylo u Vás, ale v době, kdy tu byl socialismus, trestali občasným pohlavkem i učitelé. A měli respekt. A když už nebyla dlaň správným nástrojem, přišlo na řadu ukazovátka. Nikdo nijak zvláště neprotestoval, pedagogové měli autoritu, a už vůbec se nestávalo, že by žák či student napadal učitele. Tzv. Sametová revoluce znamenala změnu, ovšem jako v mnohém, opravdu ne k lepšímu. Vývoj pokračuje. Školní personál už si ani nedokáže představit, že by se beztrestně mohl účastnit výchovy způsobem, který býval kdysi normální. A z některých žáků a studentů rostou grázlové schopní zaútočit na pedagoga či ho terorizovat. O tomto nešvaru bylo natočeno pár především amerických filmů a jsou často svědectvím toho, že přebírání všeho západního je kontraproduktivním krokem do propasti.

Představa, že doma či na veřejnosti oprávněně potrestáte své dítě, aniž byste ho chtěli zabít nebo mu ublížit, a někdo se to dozví a budete popotahováni po úřadech či soudech, je strašidelná. Děti navíc povídají často, některé si umí vcelku slušně vymýšlet a jistí morálně nedokonalí jedinci dokonce mohou mít tendenci se rodičům mstít. A ochotných „bonzáků“ je v naší společnosti také dost. Nastala tedy doba, kdy se rodiče budou bát dětí a výchovu oprostí od pohlavků, zarachů či zlomených vařeček? Zapadne výrok o škodě každé facky, která padne vedle, do propadliště dějin? Opravdu si někdo myslí, že je to něco, co svět potřebuje v době, kdy děti v Africe nasazují denně život při těžbě lithia potřebného k nesmyslné produkci elektromobilů? A uvědomuji si moralisté, kam bude směřovat mládež nemající respekt k ničemu?

Na jednu stranu dochází ke snaze legalizace pedofilie, v čemž exceluje Západ, bují obchod s lidskými orgány či s dětmi, tajemstvím není ani užívání adrenochromu, adopce homosexuály se stává povolenou normou, na druhou však má být upíráno právo rodičů na vlastní způsob výchovy s rizikem odebrání dětí. Opět upozorňujeme, že je třeba rozlišovat intenzitu a frekvenci fyzických trestů, nic se nesmí přehánět, nicméně forma mírného (myšleno výchovného) násilí a přiměřených trestů typu odebrání tabletu, telefonu či omezení vycházek by rozhodně neměla být sférou, do které může kdokoliv rodičům hovořit. Natož je za to postihovat.

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)